

Internetový nezávislý list podporující svobodné myšlení, podnikání a vytváření občanské společnosti především v oblasti ASKIBURGIONU.

Ve druhém století našeho letopočtu žil v Alexandrii slavný astronom a zeměpisec Klaudios Ptolemaios. Podle vyprávění obchodníků a vojáků kreslil mapy vzdálených zemí. Velké pohoří na severu země, v níž podle něj žil velký národ Boiochaimů, označil jako Askiburgion. Přiložíte-li Ptolemaiovu mapu na mapu dnešní, pod Askiburgionem naleznete Nizký a Hrubý Jeseník, část Slezska i střední Moravy. I mezi tvůrci tohoto listu naleznete nejednoho učeného Boiochaima. Na sklonku 19. století si příznivci strany realistické, sdružení kolem T. G. Masaryka uvědomili, že potřebné změny společenské vyžadují více informačních zdrojů. A tak vznikl v roce 1866 list ČAS, od počátku redigovaný Janem Herbenem. V roce 1990 si vydavatelé tohoto listu vypůjčili název i původní grafickou podobu hlavičky a vydávali až do roku 2005 list ČAS v tištěné podobě. A pochopitelně v duchu názorů původní České strany lidové (realistické). Ten pak na několik let, od 3. 2. 2005 do 21. 8. 2008 nahradil internetový deník Bruntálský Kurýr. Tento internetový, dle potřeby i tištěný list ČAS je tedy pokračováním obou zmíněných periodik a měl by v této podobě vydržet co nejdéle. Což bude i dílem vás, čtenářů.

Vydává: **občanské sdružení Vlastenecký poutník**, Čeladná 711, 739 12 Čeladná, v nakladatelství Moravská expedice®. Redakce: petr.anderle@tiscali.cz; ypoutnik@tiscali.cz +420 724 100 646. Odpovědný redaktor: Petr Andrle. Každé vydání najdete také na www.hbl.cz; www.marianka.eu. Objednávky: e-mail s předmětem ČAS* Registrace MK ČR ze dne 22. 3. 2001 evidenční číslo MK ČR E 11 345

SLOVO V ČASE ⁽⁹⁾

VOLBY 2013? AŤ ŽIJÍ VOLBY 2014!

Twittanic (© aTeo) <http://ateo.cz>

Zdá se vám, že tento titulek je „čosi také absurdní“? Má svoji logiku. Vyjdeme – li z prohlášení volebních stran a z pravděpodobné statistiky jejich úspěchů, vypadá to na pat. Sociální demokracie díky své trochu diletantské kampani nedá ani s komunisty potřebnou parlamentní většinu.

Bohužel, málo hlasů budou mít případní koaliční partneři TOP 09, lidovci a ODS a to také díky tomu, že posledně jmenovaná strana dnes a denně prokazuje, že zatím není schopna obrody.

Novodobé „věci veřejné“ se distancovaly od všech, ostatní zase od nich, takže zisk? Hodně peněz za hlasy a značnou publicitu do budoucna. S ostatními stranami a hnutími nepůjde nikdo, nebo se zkrátka přes onu magickou hranici nedostanou. Takže pat?

Inu pokusy o sestavení vlády se pravděpodobně odehrají a my se s nimi přehoupneme do dalšího volebního roku 2014. Stejně budou neúspěšné. **TAKŽE DALŠÍ PŘEDČASNÉ VOLBY 1014.** Jedině, že by?

Ale to snad ne. Mohlo by se totiž stát, že parlamentní většinu získá na první pohled velice absurdní uskupení ANO, KSČM a Úsvit. Jakkoli to nikdo z nich nepřizná, touha po moci je u všech, a u každého z tohoto absurdního uskupení zvlášť, tak silným motivem, který si ani nedovedeme představit.

A zdůvodnění za pomocí slov o spáse národa a jeho nutné záchraně před nezodpovědným kapitalismem, před Kalouskem, před zlými Němci, před nemehly, před bordelem a korupcí (škrtni, co se nehodí) se dá napsat dokonale.

Já jsem plakala, když jsem četla, jak těžce se mu žilo v začátcích podnikání, řekla mi jedna, do té doby jinak milá paní, která dá v pátek hlas favoritu voleb.

Ovšem z těchto tří uskupení jsou imunní vůči lákadlům moci a peněz pouze komunisté, leč nikoli z důvodů nějak ušlechtilých. Vědí dobře, jak by dopadli.

A ti ostatní? Zkušeni kmotři z různých stran zajistí několik drobných pučů, senzačních odhalení a neuvěřitelných výměn stranických triček, až se za pár měsíců poté dojde znovu k onomu **DALŠÍ PŘEDČASNÉ VOLBY 2014.**

Včera jsem si přečetl zajímavý textík ve „Vlastivědě moravské“ vydané v roce 1908. Patří do kapitoly „obyvatelstvo“. Pochopitelně, že ony závěry týkající se například Židů je třeba chápat v kontextu doby. Ale to ostatní?

Největším zlem, na které již Volný poukazoval, je vášnivá touha po kořalce u mužů i žen. Dávají kořalku malým dětem (v peřince!), aby spaly a větším, aby se „posilnily“.

Školství je teprve na vývinu. Nevzdělanost a nevědomost jsou vinny, že také v hospodářství je pozada. Vidíme v okrese mnoho neobděláné půdy a v zahradách mnoho planých a divokých stromů. Jednotlivé výminky nejsou obrazem celku.

Přirozený následek malého vzdělání jest veliká pověřčivost. Lid nerad slyší o sobě pravdu, za to snadno jej koupíš, budeš-li na něj sypati chválu, jež by se na mnoze mohla vzíti až ironicky.

Proto se zde dobře daří Židům, kteří dovedou vad lidu využítkovati.

Petr Andrlé

S ĎÁBLEM SE NEDISKUTUJE, ĎÁBEL SE VYMÍTÁ

Předvolební kampaň ukazuje mimo jiné obraz duchovního a mravního stavu naší společnosti, zvláště v oblasti médií. Z podzemí se vynořují temné síly, anonymní autoři, zaplacení různými stranami, kteří mnohdy nemají odvahu se pod své slovní

výkaly ani podepsat. Počítají se stavem společnosti, s tím, že mnozí nedovedou racionálně uvažovat a hledat pravdu, že spolknou to, co se napíše.

Takové články jednou vypuštěné splní svůj zaplacený účel. V prezidentské kampani i nyní v předvolebních akcích se takových článků objevuje více. Nedávno vyšel v „Euportálu“ anonymní text plný špíny na lidovou stranu, na spojení s církví, na mne a na různé aktéry duchovní scény, zvláště v posledních dvaceti letech.

Uvažoval jsem o tom, kde se taková zloba bere, a došel jsem k závěru, který se nachází v Písmu: „Ďábel je lhář a otec lži od počátku“ (Jan 8,44).

Chápu proto, že se tomu Zlému nelíbí mnohé dobré věci, které se dějí. Jeho soptění v podobě takových lživých článků je potvrzením, že očerňované osoby vlastně dělali dobré věci.

Satanismus je dnes známým fenoménem. Nemusíme jeho projevy hledat jen v mimořádných jevech, ale je dobré vidět, že takovéto projevy skrze lidi, kteří se mu nějak přímo nebo nepřímo upsali nebo s ním úzce svým životem spolupracují, jsou klasickým projevem jeho činnosti.

Je politováníhodné, že se bohužel zvláště různým negativním věcem snadno věří. Lidé se někdy takto utvrzují ve svých averzích. Diskutovat s takovými články, to je pod úroveň všech slušných lidí. S ďáblem se nediskutuje, ďábel se vymítá.

kardinál Miloslav Vlk

Lékař Jan Hnízdl: Vystoupení našich politiků by mělo na obrazovce povinně provázet varování: "Sledujete politickou debatu. Škodíte svému zdraví!"

Směřujeme k tomu, že většina normálních, citlivých lidí bude na psychiatrii a venku zbudou jen psychopati

Tento „NAPJATÝ“ rozhovor s Janem Hnízdem přinesl 17. října server RUNGO.IDNES.CZ.

Běh je symbolem doby. Společnost je pod zničujícím tlakem na výkonnost, je plná stresu a napětí a ventil nacházejí lidé třeba právě v běhu. Jenže jakákoli závislost a jednostrannost škodí, varuje Jan Hnízdl, specialista komplexního lékařství a psychosomatiky. Současné životní tempo se zaměřením na výkon je podle Jana Hnízdi obrovskou zátěží.

Pane doktore, co vy a sport, děláte nějaký aktivně?

Odmalička jsem byl dost nešikovný, při tělocviku jsem sklízel posměch. Začalo mě to trápit a chtěl to změnit. Dal jsem se na běh, jezdil jsem na kole, lyžoval jsem, plaval. V některých sportech se mi docela dařilo. Tehdy byly v módě dálkové pochody, s kamarádem jsme je běhali.

Dokonce jste poté spojil sport s medicínou

To byl můj sen. Měl jsem štěstí, že jsem po skončení lékařské fakulty nastoupil na katedru tělovýchovného lékařství FTVS UK v Praze. Dostal jsem se k lednímu hokeji a dělal lékaře juniorské reprezentace. Byla to generace Jágra, Šlégra, Reichla, Holíka...Dokonce jsem s nimi absolvoval turné v Kanadě a nastoupil proti kanadským funkcionářům. Koučoval nás Jarda Jágr a prohráli jsme 1:17.

Aha, já měl za to, že jste pracoval mezi cyklisty

To ano, pak jsem dělal doktora dráhovým cyklistům v Dukle Praha. Objel jsem s nimi závod okolo Kuby. Po vojně jsem pokračoval u stájí v horské cyklistice. Se silniční cyklistikou na profesionální úrovni jsem se seznámil během působení u italské stáje Navigare při Giro d' Italia.

Jaká je práce u cyklistické profistáje?

Pracoval jsem tam jako fyzioterapeut. Na vlastní oči jsem viděl, jak brutální je to zátěž. To se nedá zvládnout přirozeným způsobem. Cyklisté po skončení etapy, ještě v propocených dresech, napochodovali na pokoje, tam čekaly infuzní stojany a dostávali nitrožilní výživu, megadávky vitamínů, erythropoetin, adrenokortikotropní hormon... Někteří ani nevěděli, že jsou dopovaní.

Co vy na to?

Systém vrcholového sportu po nich žádá výkony, které už nemohou vlastními silami dosahovat. Takže jsou nuceni dopovat. Tatáž společnost ale vyvíjí tlak na to, aby nedopovali. Je to společenský problém, sport může být buď vrcholový, nebo čistý. Obojí současně chtít nemůžeme. Čistý vrcholový sport je protimluv.

Co by se líbilo víc vám? Dopovat a mít výsledky, nebo přijmout slabší výsledky, ale dosažené čistou cestou?

To je osobní volba každého. Jestli se chce někdo zničit, je to jeho rozhodnutí. Pokud si chce uchovat čest, zdraví a nedopovat, měl by se vrcholovému sportu raději vyhnout.

Pokusil se někdo vtáhnout do dopingového světa i vás?

Několikrát na mě byl vyvinutý tlak ze strany majitelů stáje, manažerů, ale i sportovců, že už do toho nemůžou dát víc a že už je to jen na mně. Že mám jistě zkušenosti od italských profíků. Popřál jsem jim hodně zdraví a rozloučil se. Z vrcholového sportu jsem úplně vystoupil. Doktor v něm není proto, aby se staral o zdraví sportovců, nýbrž proto, aby dosáhli nadlidský výkon. Ten ale není se zdravím slučitelný. Je to medicína ve službách sportovního byznysu. Pro většinu lidí jsou vrcholoví sportovci symbolem zdraví. Ve skutečnosti to jsou to vrcholoví invalidi.

Co k tomu vlastně sportovce žene?

Každý si v mládí rád zahraje fotbal nebo hokej. Pak dospívá, sportuje rád dál, ale začne se věnovat vzdělání, profesi, rodině. Vrcholový fotbalista nebo hokejista si ale musí uchovat hravost i v dospělosti. Zamrzne ve vývoji, má sice obrovskou postavu, ale mentalitu dítěte. To se promítá i do jeho osobního života: hraje si s autíčky (nakupuje drahá, rychlá auta), hraje si s panenkami (střídá modelky), hraje na automatech, po turnajích ho provází maminka. Protože nic jiného, než si hrát, neumí, snaží se ve vrcholovém sportu udržet za každou cenu. Když už to nejde, chce po státu, aby se o něj postaral, vždyť přece vybojoval tolik medailí! Pláče jako malé děcko.

Co si myslíte o běhu?

Běh jsem měl hodně rád. Teď už jsem výrazně zpomalil. Snažím se o rychlejší chůzi v lese, jezdím na kole, na běžkách, na in-linech, rád si zaplavu. S kopanou nebo tenisem už bych neriskoval. Je skvělé, když člověk ovládá různé sporty, rozvíjí se harmonicky. Velký problém ale je, když sport ovládne člověka. Jakákoli jednostrannost a závislost škodí. Na těle i na duši.

Když se rozhlédneme kolem sebe, nelze nevidět, kolik lidí najednou běhá. Čím si vysvětlujete?

Je to symbol doby. Společnost je v obrovském napětí a stresu, lidé zoufale hledají nějaký ventil. Tak běží, běží a nevědí za čím. Představuji si, že ten náš šílený běh skončí jako bájný Feidippidés. Když doběhl z Marathónu do Athén, řekl: "Zvítězili jsme!" A umřel.

Někteří běžci berou před závody léky proti bolesti. Co vy na to?

Je to nejkratší cesta k sebezničení. Bolest není nepřítel, s nímž bychom měli bojovat léky. Je to důležitý obranný mechanismus. Naše tělo nemá jinou možnost, jak nám sdělit, že s ním špatně zacházíme, než bolestí. Je to taková naše červená kontrolka. Když ji vypneme práškem a pokračujeme v běhu, zničíme si nejen klouby, ale i žaludek, játra, ledviny. Přitom úplně zbytečně, stačí naslouchat signálům těla.

Mluvil jste o tom, že běh sám o sobě nestačí... je ale přece lepší jít běhat než sedět u televize

Určitě je dobré se proběhnout. Pokud to věk a klouby dovolí, což už není můj případ. Takže si občas rád pustím sport v televizi.

Řekl jste metaforicky, že všichni pořád někam běžíme. Kam se ženeme?

Sedíme v letadle, které letí šílenou rychlostí. Nevíme kam a nevíme proč, pilotní kabinu ovládli nebezpeční psychopati. My si myslíme, že se nemůže nic stát, a s vytřeštěnými očima sledujeme, jak to kolem nás sviští. Náhle bude hodně tvrdý.

Můžeme ho nějak změkčit?

Snad je ještě šance vyskočit. Přenechat letadlo psychopatům a vrátit se na Zem.

Je tak lehké vyskočit ze systému?

Není to vůbec lehké, ale je to nutné. Já jsem vlastně vyskočil z klasické medicíny. Lidé ke mně chodili s různými problémy, já je posílal na vyšetření, psal jim prášky... a oni se mi pořád vraceli. Jejich stonání jsem vůbec nerozuměl, léčil jsem, ale neuzdravoval. Pak jsem objevil komplexní medicínu a pochopil, že každá nemoc je informace o tom, jaký člověk je, v jakých podmínkách a jakým způsobem žije. Informace o tom, že někde dělá chybu. Spíš než jako doktor funguji jako tlumočnick mezi tělem a myslí pacienta. Vysvětluji mu, co mu tělo nemocí sděluje. Člověk stůně proto, že tělu nerozumí.

Jak nás ohrožuje stres?

V současné době u nás bere léky proti depresi a úzkosti 650 tisíc lidí. To je docela dost. Včera jsem četl v Mladé frontě Dnes, že se plánuje stavba nových psychiatrických center. Lidé už stresujícímu životnímu tempu nestačí, jsou odkazováni k lékařům, dopují se prášky. To ale není cesta k uzdravení. Společenský systém je těžce nemocný a ten, kdo se na něj adaptuje, je vlastně mentálně postižený. Lidé trpící úzkostí nebo depresí jsou paradoxně normální, ještě něco cítí, nerezignovali. Směřujeme k tomu, že většina normálních, citlivých lidí bude na psychiatrii a venku zbudou jen psychopati.

Jak se stres šíří?

Největším stresorem jsou negativní emoce: zloba, závist, arogance, vztek. Ty se přenášejí jako epidemie. Americký psycholog Fiedmann prokázal, že stačí, abyste byl několik minut v přítomnosti dominantní negativistické osoby, a nakazíte se. Přitom s ní ani nemusíte mluvit, funguje to i na dálku. Když si v televizi pustíte politickou předvolební debatu, je to takový nápor negativních emocí, že se můžete otrávit, jako byste si pustil plynový sporák. Zvedá se vám žaludek, bolí vás hlava, přestane vám chutnat, špatně usínáte. Vystoupení našich politiků by mělo na obrazovce povinně provázet varování: "Sledujete politickou debatu. Škodíte svému zdraví!"

Jací pacienti k vám chodí nejvíc?

Poslední dobou chodí hodně manažerů. Spíš než profese je to diagnóza, čím větším a dražším autem manažer přijede, tím těžší je to případ. Asi to bude nějaká forma autismu. Přicházejí úplně vyřízení, polykají léky na tlak, na žaludek, na spaní, na nervy... Ode mne chtějí, abych je uzdravil a oni mohli dál žít sebezničujícím způsobem. Nechápu, že to nejde. Léčíme je jako malé děti: terapeutka s nimi jde na vycházku do lesa, dietoložka je učí pomalu jíst, fyzioterapeutka dýchat, psycholog navazovat normální vztahy...

Není vám z toho smutno?

Je to jejich život, nejsem spasitel. Spasit se mohou jedině sami, my jim poradíme, jak na to. Pokud pochopí, mají šanci. Vyléčených pomalu přibývá. Třeba marketingová ředitelka farmaceutické firmy: dala výpověď, pomáhá v zařízení sociální péče, chodí na kurzy harfy a dřevořezby. Od základů změnila život. A je v pohodě. Z toho mám velkou radost.

Máte spoustu objednaných lidí, umíte říct, že už toho máte nad hlavu sám?

Radím to svým pacientům, sám se s tím peru. Termíny ordinace jsou do konce roku obsazené, na příští rok je vydáno několik set pořadových čísel. Lidé volají, píší, posílají e-maily, někdy dokonce s vyfoceným zdravotním problémem - třeba vyrážkou dítěte nebo vlastní oteklou nohou. Chtějí, abych jim poradil na dálku, když se nemohou dostat do ordinace. Abych to zvládal, nedávám nikomu číslo mobilu a sám ho používám jen k SMS. Nemám ani vlastní e-mailovou adresu. Na e-maily se žádostí o radu, které přicházejí do našeho centra, odpovídám: "Lituji, diagnostikovat ani léčit na dálku neumím, jedinou možností je osobní setkání a vyšetření v ordinaci. Objednejte se přes recepci".

Kdy jste se naposledy zastavil?

Musím se zastavit každou chvíli. Mezi pacienty jdu na pár minut do lesa, po práci na hodinovou vycházku. Chci být také chvíli sám a mlčet. Ve městě je to problém, lidé mě často oslovují i na ulici.

Štve vás to?

Kdyby mne to štvalo, škodil bych jen sám sobě. Snažím se takovou situaci odlehčit. Nedávno mne zastavila paní v supermarketu, že mne slyšela mluvit v rádiu o nemocech štítné žlázy a chtěla by se poradit. Tak jsem jí mezi regály řekl: "Hned se na vás podívám. Svlékněte se."

Jak to máte s léky obecně?

Základem komplexní medicíny je klasické medicínské vzdělání, používám moderní diagnostickou techniku i léky. Na prvním místě je nutné zjistit, jakou informaci nemoc sděluje, poradit pacientovi, co má ve svém životě změnit, aby posílil samouzdravující schopnosti. Když jeho vlastní síly na zvládnutí nemoci nestačí, předepíšu mu léky, ale jen dočasně, aby se odrazil ode dna a byl schopen udělat změnu. Je jen na něm, jestli ji udělá, nebo pojede dál na práškách. Já mu je však dám jen jednou, pak se s ním rozloučím. Pracuji s lidmi, kteří pochopili, co je potřeba, a jsou za svoje zdraví ochotni a schopni nést zodpovědnost. Jiná situace je pochopitelně u starých lidí nebo u onkologicky nemocných. Ti se bez dlouhodobé nebo i doživotní medicínské podpory neobejdou.

Jak se vám žije mimo oficiální medicínský systém?

Svobodně, jsem rád, že jsem z toho starého vystoupil. Je založený víc na léčení chorob než na uzdravování lidí. Lékař je v něm je finančně motivovaný k tomu, aby se choval jako opravář, pacient demotivovaný k aktivní péči o vlastní zdraví. Tudy ale cesta ke zdraví nevede. Líbí se mi model, který fungoval v dávné Číně, vladař platil svého lékaře, jen dokud byl zdravý. Jakmile onemocněl, platit přestal. K takové změně motivace bych chtěl dospět ve své praxi. Být placený za to, že radím lidem, co mají dělat, aby byli zdraví.

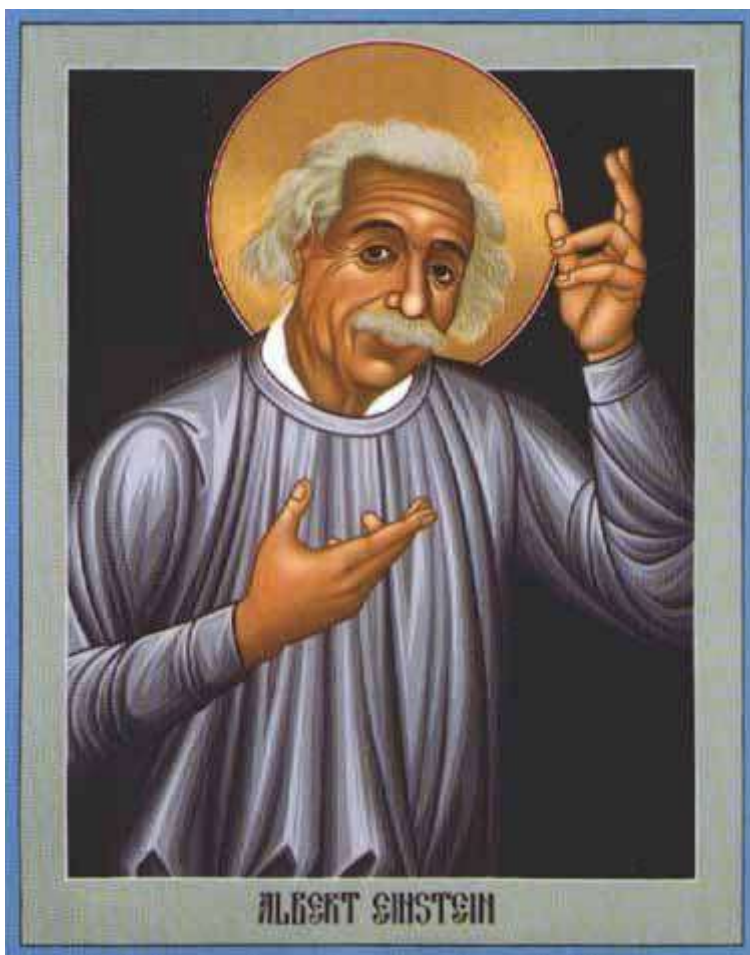
Jak se staráte o svoje tělo vy?

Umím poradit každému jinému. Vlastní životosprávu bych raději nekomentoval, vegetarián ani abstinent rozhodně nejsem.

Byl Einstein skutečně g^énⁱus?

Pierre Chassard

Byl Albert Einstein g^énⁱus? V německých zemích za fyzikálního g^énⁱa platí. Ve Francii je pro mnohé fyziky jen příživníčkem. Co je pravda tam, není pravda naproti. Snad se tyto odporující si názory odvíjejí od toho, že v první zemi je servilita tisku k jistému houfečku lidí větší než v druhé.

Faktem je, že v Německu byl Einstein předchozí rok oslavován jako jakýsi nadčlověk inteligence. Ve Francii se spíše snažili odkrýt zamlčovanou pravdu. A pravda je, že Lotrinčan Henri Poincaré byl v oboru fyziky daleko před Einsteinem, takže je skutečným vynálezcem dobře známého vzorce $E=mc^2$ a tím speciální teorie relativity.

Ve své knize *Jak jsem se stal Einsteinem. Pravdivý příběh $E=mc^2$ (Comment je suis devenu Einstein. La véritable histoire $E=mc^2$, Éditions Carnot, 2005)* Jean-Paul Auffray popisuje, jak se to přihodilo.

Einstein se v roce 1896, když rok předtím při přijímací zkoušce neuspěl, nechal imatrikulovat na Polytechniku v Curychu. S pěti nebo šesti jinými žáky byl přidělen do nejnižší třídy, a sice do sekce VI-A, jelikož nebyl schopen navštěvovat třídu vyšší. Tato

sekce nevzdělávala budoucí inženýry, nýbrž učitele fyziky a matematiky, kteří nesměli učit na universitě, pouze na gymnáziu. V roce 1900 tak dostal Einstein diplom, který neměl s prestižním inženýrským diplomem z Polytechniky co dočinení.

Ve stejném roce se v Paříži spolu s druhou olympiádou konala světová výstava. Poincaré byl v této době již znám jako světově proslulý vědec. Kvůli jeho vysoké inteligenci jej považovali bezmála za nadpozemskou bytost. Francouzskou vládou byl pověřen, aby zorganizoval sympozium o fyzice. Poincaré pozval nejlepší vědce světa k počtě Nizozemce Hendrika Lorentze a na oslavu pětadvacátého výročí jeho doktorského titulu. Poincarého příspěvek pro oslavný sborník obsahoval teoretické závěry, které ho o dva roky dříve přivedly k tomu, aby zformuloval vzorec $E=mc^2$, to znamená, že ho znal přinejmenším už v roce 1897. Einstein psal o vzorci teprve v září 1905 – aniž by Poincarého citoval – v poznámce pro *Annalen der Physik* a od té doby je jistým tiskem oslavován jako největší vědec na světě.

V roce 1904 byl Henri Poincaré pověřen, aby zastupoval francouzskou fyziku na mezinárodním

vědeckém kongresu při světové výstavě v Saint - Louis v USA. 24. září 1904 mluvil o stavu matematické fyziky v současné době a v budoucnu. Teorie relativity, kterou v Saint - Louis jen stručně zmínil, vyšla kompletní koncem července 1905 v *Rendiconti Circolo matematico di Palermo* (Zprávy matematického kroužku z Palerma). Mezi rokem 1898 a počátkem června 1905

publikoval Henri Poincaré všechny hypotézy a základní rovnice, které tvoří základ speciální teorie relativity (Jean Hladik: *Comment le jeune et ambitieux Einstein s'est approprié la Relativité restreinte de Poincaré*, Ellipses, 2004). Einstein v Bernu všechny texty Henri Poincarého pečlivě studoval, obzvláště text o speciální teorii relativity z 5. července 1905. Poté o ní pilně napsal článek, který byl jen shrnutím Poincarého principů a výsledků, aniž by práce tohoto Lotrinčana zmínil. *Annalen der Physik* obdržely Einsteinův rukopis 30. července, to znamená pětadvacet dní po vyjití článku Poincarého. Einsteinovi to přesto nebránilo v tom, aby se vydával za jediného tvůrce speciální teorie relativity. Prozradil se však sám tím, že svůj článek nazval: „Prinzip der Relativität“, přímým překladem francouzského titulu: „Principe de relativité“, místo aby užil typicky německého obratu: „Relativitätsprinzip“. Einstein tedy nepřípustně prezentoval speciální teorii relativity jako svůj vlastní výkon. Jeho učitel Minkowski učinil to samé s časoprostorem. To ovšem není nic jiného než krádež. Auffray, expert v kvantové a matematické fyzice, mluví o Einsteinovi jako

o plniteli dobrých myšlenek.

Jak vidno, revizionismus, který správně popisuje fakta, je bezpodmínečně nutný i v historii fyziky...

Poznámky: (na snímku Henri Poincaré)

V roce 2005 bylo padesáté výročí Einsteinova úmrtí.

Chassard publikoval článek, z něhož tato zkrácená německá verze vychází, nejprve ve Francii v roce 2006.

Hendrik Antoon Lorentz (1853-1928), laureát Nobelovy ceny za fyziku z roku 1902. Ve dvaadvaceti letech obhájil dizertaci *Odras a lom světla z hlediska Maxwellovy teorie*. Hermann Minkowski (1864-1909), matematik polsko-židovsko-německého původu.

Článek Pierre Chassarda *Wie ich Einstein geworden bin!* vyšel původně v *Elemente der Metapolitik zur europäischen Neugeburt*, č. 7/2007, s. 88 až 90.

Dílo Pierra Chassarda [zde](#).

POZVÁNKA NA VÝSTAVU

VĚŘTE – NEVĚŘTE. PAŤAN – MA PAŤAN

Výstava se zaměřuje na mediální obraz Romů od 19. století do současnosti, a to především na území dnešní České republiky. Jejím cílem je poukázat na vývoj romských médií a práci romských novinářů. Výstavu tvoří tři základní linie, které jsou vzájemně propojeny a navzájem se prolínají.

První linie je časovou osou, jejímž prostřednictvím se návštěvník seznámí s vývojem a charakteristikou obrazu Romů v médiích v jednotlivých historických obdobích.

Druhá linie je zaměřena na romské novináře a redaktory a romská média.

Třetí zprostředkovává podrobný pohled na vybrané mediální kauzy, které se v různých podobách a intenzitě dlouhodobě objevovaly či objevují v masmédiích.

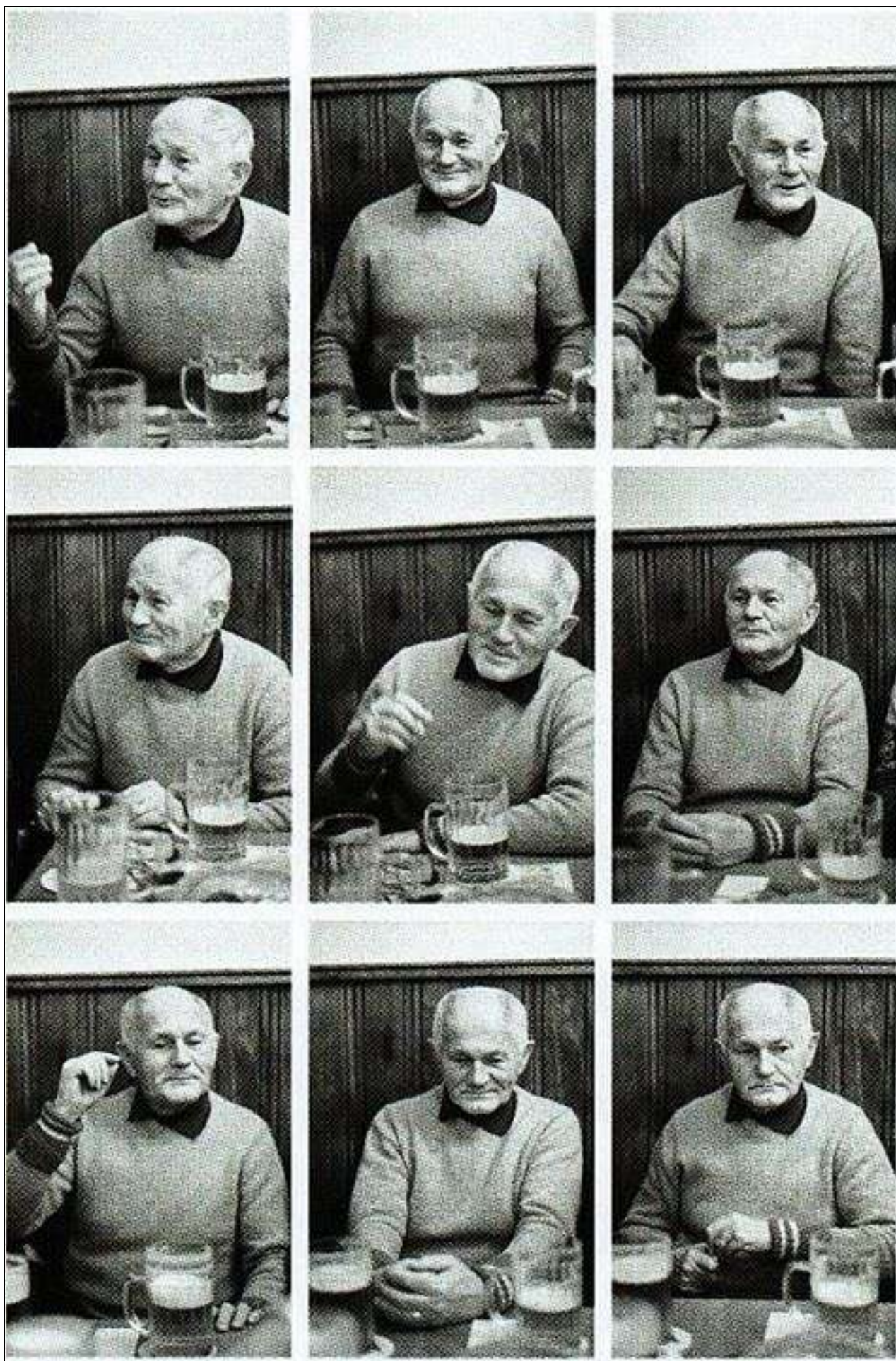
Doba trvání výstavy: 25. 10. 2013 – 23. 2. 2014
Vernisáž výstavy: 24. 10. v 16 hod

Koncept výstavy je prezentován ve výstavních prostorách atraktivní formou prostřednictvím audiovizuální techniky a interaktivních tiskovin. Pro návštěvníky jsou připraveny tematické lektorské programy a doprovodný program (Filmové čtvrtky v Moravské zemské knihovně).

Těšíme se na setkání

Muzeum romské kultury

www.rommuz.cz

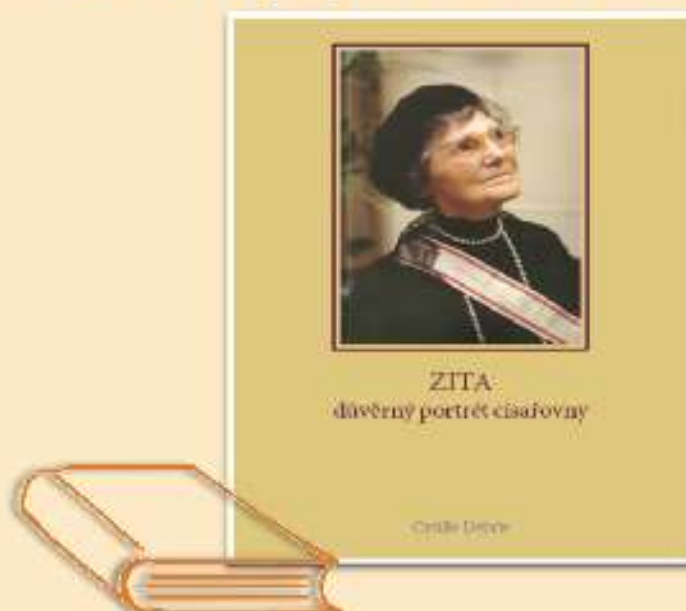
Za několik měsíců si připomeneme 100. výročí narození tohoto skvělého spisovatele

**Jiří Brauner – Kartuziánské nakladatelství Brno
Sdružení pro blahořečení císařovny Zity, o.s.**

Vás zvou na
autogramiádu knihy

Prof. P. Cyrilla Debrise, PhD. et ThD.

ZITA
důvěrný portrét císařovny

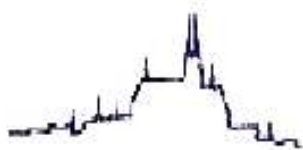
24.10.2013 v 19 hod v Brně

přednáška autora, autorské čtení a autogramiáda

**Stará radnice, Mečová 5, Brno
/primátorské salónky/**

Tumočení zajištěno

Poděkování za spolupráci při organizaci akce Francouzské alianci v Brně

TRADIČNÍ MŠE SVATÁ

k připomenutí a uctění památky

JCKV blahoslaveného Karla I. Habsbursko-Lotrinského (1887–1922),
posledního císaře rakouského, krále českého, markraběte moravského etc.

*Mše sv. bude sloužena
v diecézní katedrále sv. Petra a Pavla v Brně
ve čtvrtek 24. 10. 2013 v 17. 30 hodin.*

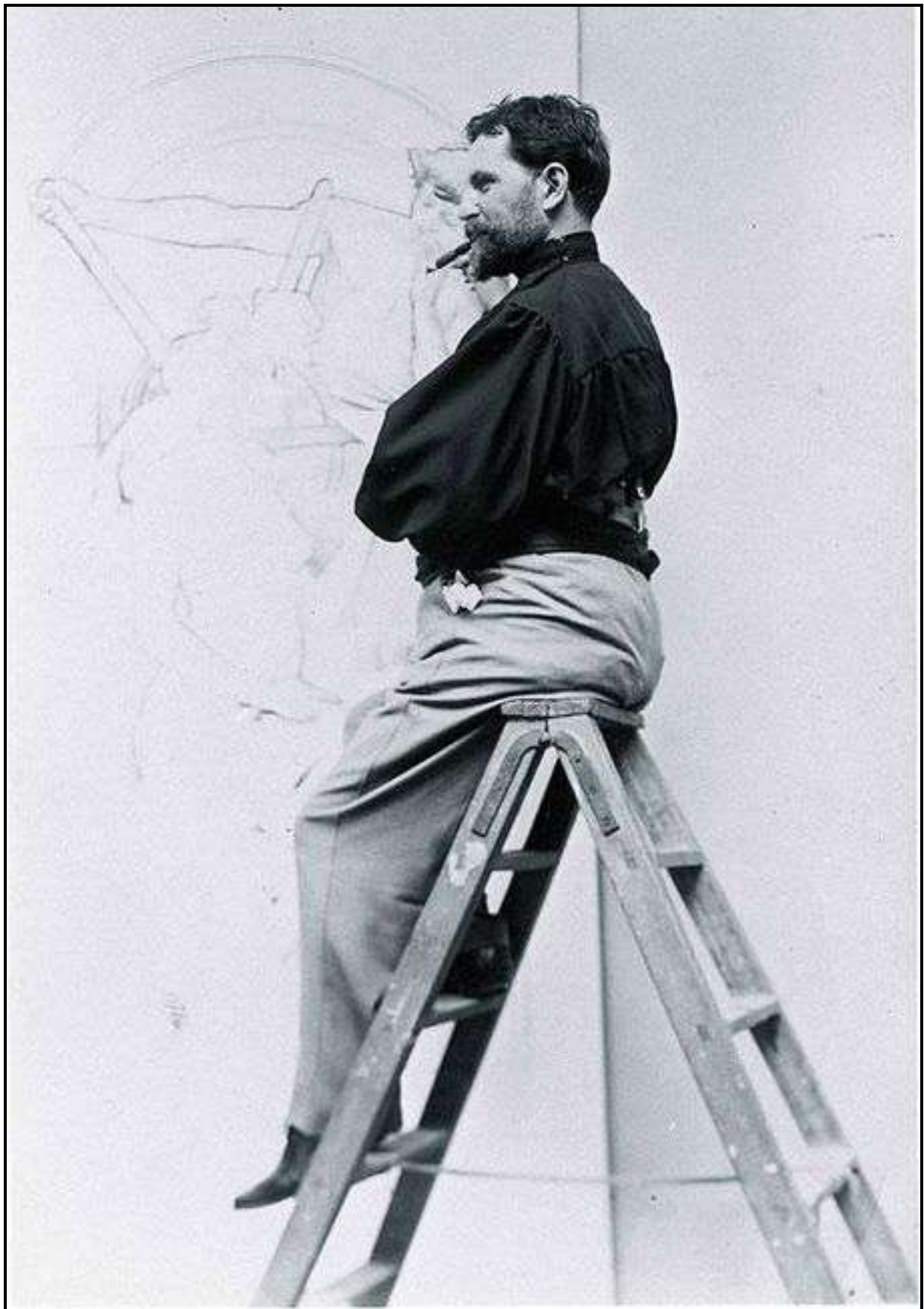
Celebrazuje katedrální farář **Mgr. Ing. Pavel Konzbul, Dr.**

*Srdečně budou vítáni zástupci zemských společenských a historických organizací
a spolků, i široká, věřící veřejnost.*

**Sdružení monarchistů, o. s.
Brno**

v součinnosti
s římsko-katolickým farním úřadem v Brně na Petrově

FOTO PRO DNEŠNÍ DEN

Takhle známého českého malíře a umělce Alfonze Muchu asi neznáte, že?

PETROUŠKOVY PŘÍHODY (827)

Jednou za čas se nám v hospodě přihodí, že se bavíme o něčem rozumném, nebo chcete – li o něčem intelektuálně na úrovni. Nedávno přišla řeč na knihy. Pepa Zahradků hned z počátku debaty prohlásil, že „vod tý doby co ti pravičáci zvýšili dépéhá i za knihy, tak nečtu“. A objednal si další pivo. Všichni ho podpořili v tom smyslu, že to je bordel, a že by se určitě více četlo, kdyby byly knihy levnější. Vložil jsem se do debaty a pokusil se jim vysvětlit, že průměrná kniha stojí okolo dvou stovek, což je jistě méně než dnešní útrata některých našich účastníků této debaty. A že se rozhodně u nás čte více než za totality, protože vychází daleko více krásných knih, neporovnatelně kvalitnějších než v dobách minulých.

Se zlou jsem se ovšem potázal, a protože jsem neměl po ruce ověřená fakta, dál jsem se nehádal. Ale jistě je vám jasné, že jsem se na tu statistiku ve vlastním zájmu později podíval.

V roce 2012 u nás vyšlo téměř 17 000 nových titulů knih. Stejně tomu tak bylo i v roce 2011. Téměř deset procent z tohoto čísla tvoří dětské knihy. Což znamená, že v minulém roce vyšlo asi 1 700 nových titulů dětských knih. Což je úžasné a dokladuje to minimálně fakt, že si dětské knihy nepořizují výhradně rodiny milionářů, tolik jich zas u nás není. Výborným ukazatelem je i to, že překlady tvoří mezi vydanými tituly pouze 34%. Zbytek je původní česká tvorba. Průměrná cena knihy je na našem knižním trhu, který představuje objem 8, 2 miliard korun, se pohybujeme mezi 230-240 korunami. Je u nás asi 2 660 vydavatelství, z toho jich 253 mělo v roce 2012 vyšší produkci než deset knih. 83 % vydavatelství patří do privátního sektoru.

Na konci roku bylo u nás k dispozici 4 000 e-titulů a prodalo se 200 000 e-knih. Průměrná cena e-knihy je 145 korun.

Český knižní trh zaměstnává téměř 11 000 pracovníků. Státní granty na vydání knih činily 31 milionů korun, což je zanedbatelná částka. K tomu musíme ovšem připočítat 9 milionů korun z grantů regionálních.

Je to nesporně velice pozitivní přehled. Naštěstí si tato pozitivní fakta nemůže přičíst na své konto žádná politická strana. Naopak. Mnoho politiků si již dlouho žádnou knihu nepřečetlo. Soudím tak dle jejich mluvy a písemného vyjadřování ve volebních kampaních. Řeči o tom, že to za ně dělá agentura, jsou výmluvou, protože finální produkt musejí schvalovat oni, jinak jsou tam na nic.

Oni ani podnikatelé moc nečtou. Tuhle jsem dostal letáček jakési firmy, která slibuje, že se postará „o váš nejkrásnější den“ a tím má na mysli svatbu. Ovšem hned na počátku druhé strany jinak graficky docela slušného letáčku, potenciální novomanžele od svatby odradí. Píší tam totiž: *Zajistíme květinovou výzdobu včetně aut a svatebčanů.*

Pochopitelně, že jsem s tou statistikou do hospody nešel a on se konec konců po ní nikdo ani nepídil. Jen jsem si ujasnil, že se u nás hodně čte, pročež jsme stále ještě gramotní. Horší je to ovšem s některými politiky a podnikateli.

**Dnes má svátek TEODOR. Zítra, ve čtvrtek NINA. V pátek BEÁTA,
v sobotu ERIK, v neděli ŠARLOTA/ZOE, v pondělí ALFRÉD, v úterý
SYLVIE/SYLVA a ve středu TADEÁŠ.
Nezapomeňte jim blahopřát.**

